

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: HEDEVANDRING

Citation: Aakjær, Jeppe: "HEDEVANDRING", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1885-1908. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 53. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer01val-shoot-workid63818/facsimile.pdf> (tilgået 18. maj 2021)

Anvendt udgave: Digte 1885-1908. - 1918

JEG VAR SAA TRÆT —

JEG var saa træt af Byens Larm
og Usselhed:
jeg maatte ud, ha' Luft, bli' varm,
se Sol gaa ned.

Jeg maatte bort fra Gadens Kvalm
og Stadens Pest,
og sove paa Alkovens Halm
som Bondens Gjest.

Jeg maatte væk fra Vrøvl og Øl
og Gydens Stank,
og bade mig med Engens Føl
i Aaen blank.

Jeg længtes som et fanget Dyr,
som Ravn i Bur,
mod brune Heders Æventyr
og Guds Natur.

Jeg lukked med et Smæld min Bog
og greb min Hat;
til Byens klumre Ravnekrog:
god rolig Nat!

Efteraar 1897.

HEDEVANDRING.

I.

HÆR har jeg Himlene over min Isse,
her har jeg Lyngheden under min Fod.
Musen har Rede i guldgule Visse,
Hugormen dæser ved Gyvelens Rod.
Graalærkens Sang,
Faar'klokkens Klang,
gjør af min Vandring en Paradisgang.

Haren ta'r Spring over Biaabær og Rævling,
ilsom den svinder bag Lynghøjens Kam,
inde bag Bakkerne lusker en Grævling;
vogt da, o Hyrde, de hvide smaa Lam!
Ser du hans Bo,
lad ham i Ro,
han bider lukt gennem Strømper og Sko.

Dunlet i Luften sejler en Maage,
Sollyset glitrer i Vingernes Pragt;
lavt over Lynghavet styrer en Raage,
kluntet er Flugten, og sort er dens Dragt.
Raage og Ravn —
hvad gjør et Navn:
Heden ta'r alt i sin dølgende Favn!

Viben har Unger bag Porsenes Ranker —
duk dig, nu slaar hun jo ned i din Hat!
Ræven, den snilde, bag Tyttebærranker
lærer sin Yngel at lege Tægfat,
træder sin Dans,
svinger sin Svans,
hele den vildene Hede er hans.

Her vil jeg drømme fra Sorgernes Skare,
skylle dem bort i et jublende Væld,
sende dem væk med den flygtende Hare,
bade min Sjæl i den duggende Kvæld.
Solen gaar ned,
Himmerigs Fred
sænk't over Lyngen og Sindene med!
1897.

II.

Med raske Trin jeg over Lyngen skred,
og Musset krased under Støvleens Saaler;
mod Vestens Flammeporte Solen gled
og favnede Heden med de sidste Straaler.

Sært dufter Porsen nu i Duggens Bæd,
kuisorte Skyer Tordenregn bebude,
og langt mod Øst bag Tørvestakkes Rad
en Bonde æger hjem bag sine Stude.

Fra Luften stiger Fugle langsomt ned,
de ser sig skræmte om, før Læ de søge;
thi Nattens Hede har ej idel Fred,
men den har ogsaa Rævepæk og Høge.

Se, derfor skjælver hver en lille Fugl,
der søger spejdende den aabne Rede;
for den har intet løvbetrygget Skjul,
og intet, intet Fadervor at bede.

Og derfor hører jeg et Vemodssuk
just nu, da Solens Baad til Havs vil sejle,
jeg hører det i Agerhønsens Kluk
og i dit Tungsindsfløjt, graagule Hjejle.

Og selv jeg gribes af din Tungsindsgru,
din Natterædsel, store, brune Hede;
thi lille Fugl, jeg er forledt som du
og har ej noget Fadervor at bede.

1897.

RÆVEJAGT.

AHNEJ, Hr. Mikkel, nu har jeg dig,
nu skal din Røver skydes!
For Kyllingrov og for Lammesteg
skal nu din Pels mig ydes.

Jeg fattes bare din røde Hud
blandt alle de Rævepelse,
hvormed jeg forer et Bryllupsskrud,
en Kaabe fin til min Else." —